

Джон Уилямс

По-важна е практиката

Случаят не беше без ирония. Рид Гатри години наред беше един от най-добрите писатели на криминални романи. И сега го ограбиха. Откраднаха му 5000 долара от касата и доста много накити на жена му.

Детективът инспектор Савен взе работата в свои ръце. Пристигна в работната стая на Рид Гатри, огледа прозореца, касата, а след това започна много внимателно да оглежда стаята, без да обръща внимание на домакина. Най-после Рид, малко оскърбен в своята гордост, се представи на детектива:

– Знаете ли, аз съм авторът на романа „Седемте часовника“...

– А, вие ли сте авторът? Чел съм го. Твърде хубав детективски роман. След това той се обърна, огледа бравата, после прозореца и касата, след това се облегна на едно кресло и запали лулата си.

– Дали знаете кой може да е сторил това? – запита Рид.

– Зная! Това е един млад черноок човек, на около тридесет и пет години. Има белег над лявото си око.

– Учудва ме само това, че определихте чертите му, но не знаете неговото име.

– И него зная. Нарича се Хартиган – отговори уверено детективът.

– Сигурни ли сте в това?

– Ами че това е очевидно – отвърна детективът. – Познавам вече неговият начин на действие. Той си има специален, но особен метод. Не носи никога ръкавици, а копринена кърпа, от която винаги остават ситни отпадъци.

– Тогава работата е много проста – каза Рид Гатри, но вече с учтив тон: – Сега трябва да се залови и да бъде съден.

– Виждате ли, практиката не е същата, както е в романите. При мен главната грижа не е да заловя престъпника, а да оборя неговото алиби и след това да убедя ония дванадесет в съдебната зала.

– А знаете ли къде се укрива той?

– Да се крие ли? Ами че той живее с жена си в Черидан Род.

Рид Гатри предложи колата си, но детективът отказа. Понеже Рид искаше да го съпроводи, те тръгнаха заедно с автобуса.

– Ето, тук живее той! – каза детективът Савен и посочи къщата.

Изкачиха се по стълбите. Детективът почука на една врата на втория етаж. Една жена с подозрителен изглед се показа.

– Не се тревожете, госпожо, няма нищо. След няколко дни всичко ще бъде наред.

– Пардон, господине!

– Аз съм доктор Браун! – представи се старият господин.

– Приятно ми е! Прощавайте за моето любопитство. Аз съм полицейски инспектор. Нали ваш пациент е господин Хартиган?

– О, господине, недейте, моля ви, и вие като полицаи да се месите в този случай. Това беше напълно моя грешка. Аз го съборих с автомобила си, но след нашето споразумение мисля, че е излишно да се меси полицията.

– Но, моля ви се, г-н Браун, можете ли да ми кажете кога се е случило това?

– Преди пет дни, във вторник.

– И оттогава непрестанно ли лежи?

– Ами... той е доста контузен, но сега е значително по-добре.

След малко детективът Савен стремглаво се спусна по стълбите и започна да тича по улицата, поради което Рид Гатри едва го стигаше.

– Хартиган е в кревата, той няма да избяга, но да видим какво става с доктора! – говореше детективът на Рид Гатри.

Разбира се, д-р Браун след едно скитане от десетина минути по улицата влезе през една врата на двора и позвъни на друга врата. Излезе едно момиче, пропусна го вътре и след това затвори вратата.

Детективът и Рид дойдоха до вратата, на една метална табличка пишеше „Д-р Браун“. Детективът завъртя глава.

– Това разваля от основи моята предпоставка. Но нищо, пак ще влезем.

Същото онова момиче им отвори вратата.

– Вкъщи ли се намира д-р Браун? – запита детективът.

– Докторът го няма вкъщи, но скоро ще се върне. Заповядайте и го почакайте малко.

– Но как така? Не отворихте ли преди малко вратата за доктора?

– Не, аз никога не му отварям вратата, защото той си има ключ.

– Добре, госпожице, позволете ни да влезем в чакалнята.

Когато влязоха там, на един стол завариха да седи доктор Браун. Савен се приближи учтиво до него:

– Аз мисля, че е по-добре да тръгнете с нас! – каза му детективът.

– Виждате ли – говореше инспекторът детектив на Рид, като пушеше една лула. – Знаех, че Хартиган е извършил кражбата, но не знаех какво алиби ще представи. Мъчно е без това да убедиш съдиите. Това са добродушни хора, които нямат никакво понятие от престъпност и престъпници, а вярват наивно в техните показания. Когато ви показах къщата, в която живее Хартиган, видях как пердето се спуска. Те са ни очаквали. Щом влязохме в коридора, там са били „докторът“ и жена му.

Трикът е наистина гениален и лъжливият доктор отлично играеше ролята си. Малко се поколебах, когато прочетох табелата, но после всичко се оправи. А това е най-важното, нали?

КРАЙ

© Джон Уилямс

Сканиране, разпознаване и редакция: 4040, 2007

Публикация:
Вестник „Стандарт“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4464>]